

A – Činnost Soudu pro veřejnou službu v roce 2009

Autor: předseda Paul Mahoney

1. Soudní statistiky Soudu pro veřejnou službu za rok 2008 ukázaly, že počet žalob podaných v oblasti evropské veřejné služby v porovnání s předchozím rokem se poprvé za deset let výrazně snížil. Počet žalob podaných v roce 2009 (113) naznačuje, že jev pozorovaný v předchozím roce nebyl čistě nahodilý. Obrat v tendenci nárůstu sporů v oblasti veřejné služby to zdá se potvrzuje. Stejně jako v loňském roce můžeme formulovat předpoklad, že v uvedeném vývoji mohlo sehrát roli pravidlo, podle něhož se účastník řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, které vstoupilo v platnost spolu s jednacím řádem Soudu dne 1. listopadu 2007.

Oproti oběma předcházejícím rokům se počet ukončených věcí tento rok jasně zvýšil. To lze z velké části přičíst skutečnosti, že po vydání rozsudku Soudního dvora ze dne 22. prosince 2008, *Centeno Mediovilla a další v. Komise* (C 443/07 P) mohl Soud pro veřejnou službu ukončit 32 případů, které s touto „pilotní“ věcí souvisely. Projednávání 18 věcí souvisejících s uvedenou věcí však v současné době stále probíhá.

Díky tomu, že poměr mezi počtem ukončených věcí (155) a počtem zahájených věcí (113) je v roce 2009 poprvé od vytvoření Soudu pro veřejnou službu jednoznačně příznivý, dochází ke zřetelnému snížení množství nahromaděných věcí. Probíhajících věcí je pouze 175, zatímco na konci roku 2008 se jednalo o 217 případů.

Průměrná délka řízení činí 15,1 měsíce, což oproti loňskému roku, kdy řízení trvalo průměrně 17 měsíců, představuje zřetelné snížení průměrné délky trvání řízení.

Soud pro veřejnou službu sice přirozeně těší, že může předložit tak uspokojivé soudní statistiky, je však třeba poukázat na výjimečný charakter okolností, jež umožnily dosáhnout takových čísel a uvést zejména, že skutečnost, že je poměr mezi ukončenými a zahájenými věcmi v roce 2009 jednoznačně příznivý, souvisí z velké části s důsledky výše uvedeného rozsudku *Centeno Mediovilla a další v. Komise*. V tomto ohledu o skutečné rozhodovací kapacitě Soudu pro veřejnou službu zajisté lépe vypovídají údaje z roku 2007 a 2008, z nichž je patrná rovnováha mezi počtem ukončených a zahájených věcí.

2. V průběhu tohoto roku pokračoval Soud pro veřejnou službu ve svém úsilí reagovat na výzvu zákonodárce k usnadnění smírného narovnání sporu v každém stadiu řízení. Přesto však na základě smírného narovnání, ke kterému došlo z podnětu soudního kolegia, mohly být ukončeny pouze dva případy. Soud pro veřejnou službu má za to, že toto neuspokojivé číslo lze z velké části přičíst na vrub často zdráhavému postoji účastníků řízení, obzvláště pak orgánů, třebaže se v mnoha věcech vhodnost smírného narovnání nabízela a pravděpodobnost dosažení takového narovnání byla reálná. V tomto ohledu soudní kolegia v některých případech nabyly dojmu, že by orgány byly ochotny přistoupit k uzavření smíru, pouze kdyby byly přesvědčeny, že se dopustily chyby. Přitom lze pro odůvodnění uzavření smíru přihlídnout i k jiným faktorům, které nemusí být čistě právní, jako je například ekvita.

3. Celkem 31 rozhodnutí Soudu pro veřejnou službu bylo napadeno kasačním opravným prostředkem u Tribunálu Evropské unie, což odpovídá 32,98 % napadnutelných rozhodnutí vydaných Soudem pro veřejnou službu a 32,29 % celkového počtu ukončených případů,

pomineme-li případy jednostranného zpětvzetí návrhu jedním z účastníků řízení¹. Celkem 10 rozhodnutí Soudu pro veřejnou službu bylo Tribunálem Evropské unie zrušeno.

4. Z hlediska složení Soudu pro veřejnou službu v roce 2009, je třeba zmínit příchod nové soudkyně, M.-I. Rofes i Pujol, a to v návaznosti na odstoupení předsedy druhého senátu H. Kanninena z důvodu jeho jmenování soudcem Tribunálu Evropské unie. Dne 7. října 2009 byl H. Tagaras zvolen předsedou druhého senátu.

5. Rovněž dne 7. října 2009 se Soud pro veřejnou službu rozhodl změnit kritéria přidělování věcí senátům ve smyslu jejich despecializace.

6. Následující text uvádí nejvýznamnější rozhodnutí Soudu pro veřejnou službu v procesněprávní oblasti, v oblasti meritorních otázek, nákladů řízení a soudních poplatků a v neposlední řadě rozhodnutí týkající se předběžných opatření. V oblasti právní pomoci k žádnému významnému posunu nedošlo, proto je pasáž tradičně věnovaná této otázce v tomto roce vynechána.

I. Procesněprávní aspekty

Příslušnost Soudu pro veřejnou službu

Ve věci *Labate v. Komise* (usnesení ze dne 29. září 2009, F-64/09) byla Soudu pro veřejnou službu předložena žaloba pro nečinnost, podaná na základě článku 232 ES osobou, na kterou se „vztahuje služební řád“ úředníků Evropských společenství (dále jen „služební řád“) ve smyslu článku 91 tohoto služebního řádu a která se nacházela ve sporu nikoli s Komisí jakožto orgánem, nýbrž s orgánem, který je v rámci uvedeného orgánu oprávněn ke jmenování, tedy ve sporu s orgánem jakožto zaměstnavatelem. Soud pro veřejnou službu rozhodl, že posoudit otázku, zda bylo v uvedeném sporu přípustné, aby žalobce podal žalobu pro nečinnost na základě článku 232 ES, náleží pouze soudu, který je příslušný k rozhodování o žalobách pro nečinnost podaných jednotlivci, a sice Soudu prvního stupně. Soud pro veřejnou službu mu proto na základě čl. 8 odst. 2 přílohy statutu Soudního dvora uvedenou věc postoupil.

Nevydání rozhodnutí ve věci

Ve věci *Chassagne v. Komise* (usnesení ze dne 18. listopadu 2009, F-11/05 RENV) byl Soud pro veřejnou službu postaven před situací, ve které žalobce, přestože formálně nedošlo ke zpětvzetí návrhu ve smyslu článku 74 jednacího řádu, jednoznačně projevil svůj záměr dále neuplatňovat své nároky. Soud pro veřejnou službu měl po vyslechnutí účastníků řízení za to, že je za účelem zajištění řádného výkonu spravedlnosti a s ohledem na přetrvávající nečinnost žalobce v souladu s článkem 75 jednacího řádu oprávněn určit i bez návrhu, že se návrh stal bezpředmětným a že ve věci již nerozhodne².

¹ Lze mít za to, že poměr mezi rozhodnutími napadenými kasačním opravným prostředkem a ukončenými věcmi, pomineme-li případy jednostranného zpětvzetí návrhu jedním z účastníků řízení, vypovídá o „míře napadání“ rozhodnutí Soudu pro veřejnou službu lépe než poměr mezi rozhodnutími napadenými kasačním opravným prostředkem a napadnutelnými rozhodnutími, s ohledem na to, že určitý počet věcí je každý rok ukončen ve smírném narovnání.

² V tomtéž smyslu viz usnesení ze dne 22. října 2009, *Ayhan v. Parlament* (F-10/08).

Podmínky přípustnosti

1. Pojem „akt nepříznivě zasahující do právního postavení“

Ve spojených věcech *Violetti a další a Schmit v. Komise* (rozsudek ze dne 28. dubna 2009, F-5/05 a F-7/05*, proti kterému byl podán kasační opravný prostředek k Tribunálu Evropské unie)³ podal Soud pro veřejnou službu, jenž by postaven před otázkou, zda rozhodnutí, kterým ředitel Evropského úřadu pro boj proti podvodům (OLAF) předal vnitrostátním soudním orgánům informace získané při vnitřním vyšetřování skutečností, které by mohly být předmětem trestního stíhání proti úředníkovi, představuje akt nepříznivě zasahující do jeho právního postavení ve smyslu článku 90a služebního řádu, na tuto otázku kladnou odpověď. Soud pro veřejnou službu zejména konstatoval, že takové rozhodnutí nemůže být analyzováno pouze jako rozhodnutí mezitímní nebo předběžné, jinak by totiž bylo ustanovení obsažené v článku 90a druhé větě, podle kterého může každá osoba, na niž se vztahuje služební řád, předložit řediteli OLAF stížnost ve smyslu čl. 90 odst. 2 uvedeného služebního řádu proti aktu úřadu, kterým je nepříznivě zasaženo do jeho právního postavení v souvislosti s vyšetřováním úřadu, zbaveno jakéhokoli významu. Krom toho měl Soud pro veřejnou službu za to, že je těžko představitelné, že by bylo uvedenému rozhodnutí možné upřít povahu aktu nepříznivě zasahujícího do právního postavení, jestliže samotný zákonodárce upravil požadavek stanovit pro vnitřní vyšetřování OLAF přísné procesní záruky, zejména pak podřídit nejvýznamnější akty, které OLAF v rámci takových vyšetřování přijímá, povinnosti dodržovat základní zásadu práva na obhajobu, která zahrnuje zejména právo být vyslechnut.

2. Lhůty

V rozsudku ze dne 6. května 2009, *Sergio a další v. Komise* (F-137/07) bylo upřesněno, že pokud se jednoznačně jeví, že je stížnost podána advokátem jménem úředníků nebo zaměstnanců, může mít administrativa právem za to, že se tento advokát stává adresátem rozhodnutí přijatého v reakci na tuto stížnost. Neexistují-li v tomto smyslu opačné údaje, které by byly administrativě dány řádně na vědomí před oznámením její odpovědi, je toto oznámení adresované advokátovi považováno za oznámení úředníkům nebo zaměstnancům, které zastupuje, a tudíž běží tři měsíční lhůta pro podání žaloby podle čl. 91 odst. 2 služebního řádu.

V usnesení ze dne 8. července 2009, *Sevenier v. Komise* (F-62/08, proti kterému byl podán kasační opravný prostředek k Tribunálu Evropské unie) bylo, pokud jde o počítání lhůt v rámci postupu před zahájením soudního řízení, připomenuto, že neobsahuje-li služební řád zvláštní ustanovení týkající se lhůt uvedených v jeho článku 90, je třeba odkázat na nařízení Rady (EHS, Euratom) č. 1182/71 ze dne 3. června 1971, kterým se určují pravidla pro lhůty, data a termíny (Úř. věst. L 124, s. 1; Zvl. vyd. 01/01, s. 51).

Toto usnesení dále upřesnilo, že ve fázi žádosti a před podáním stížnosti se ustanovení čl. 91 odst. 3 druhé odrážky služebního řádu, podle kterého platí, že „pokud je stížnost zamítnuta výslovným rozhodnutím poté, co byla zamítnuta mlčky učiněným rozhodnutím, ale před uplynutím lhůty pro podání odvolání [žaloby], začíná lhůta pro podání žaloby běžet znovu“, nepoužije. Toto zvláštní ustanovení, jež se týká způsobu počítání lhůt pro podání žaloby, musí být vykládáno doslovně a restriktivně. Z toho plyne, že výslovné zamítnutí žádosti po vydání rozhodnutí o zamítnutí téže žádosti učiněného mlčky, má povahu čistě potvrzujícího aktu a neumožňuje, aby

³ Rozsudky s hvězdičkou byly přeloženy do všech úředních jazyků Evropské unie s výjimkou irštiny.

dotčený úředník zahájil postup před zahájením soudního řízení, čímž by mu začala běžet nová lhůta pro podání stížnosti.

3. *Nová podstatná skutečnost*

V usnesení ze dne 11. června 2009, *Ketselidou v. Komise* (F-81/01) bylo připomenuto, že skutečnost, že soud Společenství ve svém rozsudku konstatuje, že administrativní rozhodnutí s obecnou působností porušuje služební řád, nemůže v případě úředníků, kteří nevyužili včas možnost podat opravný prostředek, kterou jim přiznává služební řád, představovat novou skutečnost, jež by odůvodňovala předložení žádosti směřující k přezkumu jednotlivých rozhodnutí přijatých orgánem oprávněným ke jmenování, která se jich týkají. Tato judikatura Soudu pro veřejnou službu je v souladu s ustálenou judikaturou Soudního dvora a Soudu prvního stupně.

II. Meritorní otázky

Obecné zásady

1. *Nedostatek příslušnosti autora rozhodnutí*

V rozsudku ze dne 30. listopadu 2009, *Wenig v. Komise* (F-80/08*) bylo upřesněno, že dodržení zásady právní jistoty vyžaduje, přestože to není výslovně uvedeno v žádném ustanovení pozitivního práva, aby rozhodnutí týkající se výkonu pravomocí svěřených služebním řádem orgánu oprávněnému ke jmenování a pracovním řádem ostatních zaměstnanců Evropských společenství (dále jen „PŘOZ“) orgánu oprávněnému uzavírat pracovní smlouvy, byla náležitě zveřejněna způsobem a formou, jejichž stanovení je věcí administrativy. Nedojde-li k náležitému zveřejnění, nelze vůči úředníkovi, na kterého se vztahuje individuální rozhodnutí přijaté na základě tohoto rozhodnutí, takové rozhodnutí uplatňovat. Žalobnímu důvodu vycházejícímu z nedostatku příslušnosti autora sporného individuálního rozhodnutí je proto třeba vyhovět a uvedené rozhodnutí zrušit.

2. *Možnost dovolání se směrnic*

V rozsudku ze dne 30. dubna 2009, *Aayhan a další v. Parlament* (F-65/07*) a v rozsudku ze dne 4. června 2009, *Adjemian a další v. Komise* (F-134/07 a F-8/08), proti kterému byl podán kasační opravný prostředek k Tribunálu Evropské unie, Soud pro veřejnou službu upřesnil, že u směrnic určených členskými státy, a nikoli orgánům nelze mít za to, že jako takové ukládají povinnosti uvedeným orgánům ve vztazích k jejich zaměstnancům. Tato úvaha však nemůže vyloučit jakoukoli možnost dovolat se směrnice ve vztazích mezi orgány a jejich úředníky či zaměstnanci. Zaprvé ustanovení směrnice mohou zavazovat orgán nepřímou, jsou-li výrazem obecné právní zásady, kterou tedy musí tento orgán uplatňovat jako takovou. V tomto ohledu Soud pro veřejnou službu zejména rozhodl, že stabilita zaměstnání, i když představuje významný prvek ochrany pracovníků, nepředstavuje obecnou zásadu práva Společenství, v jejímž světle by bylo možné posuzovat legalitu aktu orgánu. Zadruhé směrnice může zavazovat orgán, pokud tento orgán v rámci své organizační autonomie a v mezích služebního řádu zamýšlel provést specifickou povinnost vyjádřenou směrnicí, nebo případně pokud samotné interní opatření s obecnou působností odkazuje výslovně na opatření přijatá zákonodárcem na základě Smluv (viz v tomto ohledu článek 1e odst. 2 služebního řádu, který stanoví, že úředníkům „jsou poskytnuty pracovní podmínky vyhovující příslušným normám v oblasti bezpečnosti a ochrany zdraví, které jsou přinejmenším rovnocenné minimálním požadavkům použitelným v rámci opatření, která jsou podle Smluv v těchto oblastech přijímána“). Zatřetí musejí orgány v souladu s povinností loajality,

kteřou jim ukládá čl. 10 druhý pododstavec ES, a za účelem zajištění výkladu, který bude v souladu s právem Společenství, při svém jednání v postavení zaměstnavatele zohlednit v co největším možném rozsahu právní předpisy přijaté na úrovni Společenství.

3. Omezení diskreční pravomoci administrativy

I když Soud pro veřejnou službu dbá na to, aby svojí analýzou nenahrazoval analýzu administrativy, a to zejména v oblastech, v nichž administrativa podle právní úpravy disponuje širokým prostorem pro uvážení, byl nicméně nucen zrušit rozhodnutí stížená zjevně nesprávným posouzením. Soud pro veřejnou službu z tohoto důvodu zrušil rozhodnutí o propuštění (rozsudek ze dne 7. července 2009, *Bernard v. Europol*, F-54/08) a odmítnutí povýšení (rozsudek ze dne 17. února 2009, *Stols v. Rada*, F-51/08, proti kterému byl podán kasační opravný prostředek k Tribunálu Evropské unie). Soud pro veřejnou službu rovněž připomněl, že pokud se administrativa rozhodne omezit výkon svého prostoru pro uvážení vnitřními pravidly, jsou taková pravidla závazná a zmocňují soud k posílení jeho přezkumu (viz například „pravidla hodnocení“, jež musejí být dodržována hodnotiteli orgánu: rozsudek ze dne 17. února 2009, *Liotti v. Komise*, F-38/08, proti kterému byl podán kasační opravný prostředek k Tribunálu Evropské unie). Administrativa nemůže v žádném případě porušovat obecné právní zásady (viz k posouzení, o němž bylo rozhodnuto, že porušuje zásadu rovného zacházení: rozsudek ze dne 11. února 2009, *Schönberger v. Parlament*, F-7/08).

4. Výklad práva Společenství

V rozsudku ze dne 29. září 2009, *O v. Komise (F-69/07 a F-60/08*)* Soud pro veřejnou službu rozhodoval o legalitě rozhodnutí, kterým Komise přijala v případě žalobce výhradu ze zdravotních důvodů ve smyslu čl. 100 prvním pododstavci PŘOZ⁴. Soud pro veřejnou službu poté, co připomněl, že pro výklad ustanovení práva Společenství je třeba vzít v úvahu nejen jeho znění, ale i jeho kontext a cíle sledované právní úpravou, jejíž je součástí, jakož i všechna ustanovení práva Společenství, poskytl výklad k článku 100 PŘOZ ve světle požadavků vyplývajících z volného pohybu pracovníků, jenž je zakotven v článku 39 ES. V reakci na argument žalované, podle něhož soud, opíraje se zejména o článek 39 ES, který nebyl uplatněn žalobcem v jeho písemnostech, provedl i bez návrhu přezkum legality administrativního aktu orgánu oprávněného ke jmenování s ohledem na žalobní důvod vycházející z porušení ustanovení Smlouvy, Soud pro veřejnou službu uvedl, že upřesněním právního rámce, v němž musí být ustanovení sekundárního práva vykládáno, se nevyslovuje k legalitě tohoto ustanovení s ohledem na pravidla vyšší právní síly, včetně pravidel Smlouvy, nýbrž hledá výklad sporného ustanovení, který umožní takové jeho použití, jež bude co nejvíce v souladu s primárním právem a s právním rámcem, do kterého je zasazeno.

5. Zásada plnění smluv v dobré víře

V rozsudku ze dne 2. července 2009, *Bennett a další v. OHIM (F-19/08)* bylo upřesněno, že i když pracovní vztah mezi orgánem a jeho zaměstnanci vyplývá ze smlouvy, řídí se PŘOZ ve spojení se služebním řádem, a spadá tudíž do oblasti veřejného práva. Skutečnost, že zaměstnanci podléhají režimu administrativního práva Společenství, však nevyklučuje povinnost orgánu dodržovat

⁴ Tento článek stanoví, že pokud lékařské vyšetření provedené před přijetím smluvního zaměstnance prokáže, že trpí onemocněním nebo invaliditou, může orgán oprávněný ke jmenování rozhodnout s ohledem na rizika představovaná uvedeným onemocněním nebo invaliditou, že smluvnímu zaměstnanci přizná zaručené dávky stanovené v oblasti invalidity nebo úmrtí, avšak až po uplynutí doby pěti let ode dne jeho nástupu do služebního poměru v orgánu.

v rámci naplňování určitých ustanovení pracovní smlouvy, která doplňují uvedený režim, zásadu plnění smluv v dobré víře, která je společnou zásadou práv převážné většiny členských států. V projednávaném případě konstatoval Soud pro veřejnou službu porušení zásady plnění smluv v dobré víře žalovaným a uložil mu náhradu nemajetkové újmy způsobené žalobcům, vyplývající z pocitu, že byli oklamáni ve své reálné možnosti pracovního uplatnění.

6. Výkon zrušujícího rozsudku

V rozsudku ze dne 5. května 2009, *Simões Dos Santos v. OHIM* (F-27/08, proti kterému byl podán kasační opravný prostředek k Tribunálu Evropské unie) bylo upřesněno, že plnění povinností vyplývajících ze soudního rozhodnutí, jež zrušilo akt pro nedostatek právního základu, nemůže systematicky odůvodňovat možnost administrativy přijmout akt se zpětnou účinností, aby tak pokryla počáteční protiprávnost. Taková zpětná účinnost je v souladu se zásadou právní jistoty pouze ve výjimečných případech, vyžaduje-li to cíl, kterého má být dosaženo, a je-li náležitě respektováno legitimní očekávání dotčených osob.

V této věci Soud pro veřejnou službu poté, co konstatoval, že splnění povinností vyplývajících ze zrušujících rozsudků způsobuje zvláštní obtíže, neboť se žádné opatření ke splnění povinností vyplývajících z rozsudku, které by bylo alternativní k opatřením přijatým žalovaným, ohledně nichž uvedený soud rozhodl, že porušují překážku věci rozsouzené a zásadu zákazu zpětné účinnosti aktů, nejeví *a priori* bez obtíží, dospěl k závěru, že přiznání náhrady škody i bez návrhu představuje formu zadostiučinění, která nejlépe odpovídá zájmům žalobce a požadavkům služby a krom toho umožní zajistit užitečný účinek zrušujících rozsudků.

Práva a povinnosti úředníka

V rozsudku ze dne 7. července 2009, *Lebedef v. Komise* (F-39/08*, proti kterému byl podán kasační opravný prostředek k Tribunálu Evropské unie) Soud pro veřejnou službu poté, co připomněl, že zastupování zaměstnanců je nesmírně důležité pro řádné fungování orgánů Společenství, a tudíž pro plnění jejich úkolů, nicméně upřesnil, že ze systému, který výslovně přiznává možnost vyslání některým zástupcům zaměstnanců, vyplývá, že v případě nevyslaných úředníků nebo zaměstnanců má účast na zastupování zaměstnanců výjimečnou povahu a vzhledem k tomu, že se při jejím výpočtu vychází ze čtvrtletí nebo pololetí, pokrývá relativně omezenou procentuální část pracovní doby. V projednávaném případě rozhodoval Soud pro veřejnou službu o návrhu zástupce zaměstnanců vyslaného na 50 % pracovní doby, který nevěnoval žádnou část pracovní doby útvaru svého zařazení a který napadl rozhodnutí orgánu oprávněného ke jmenování, jímž mu bylo odečteno několik dní dovolené z jeho nároku na dovolenou za kalendářní rok. Soud pro veřejnou službu zamítl žalobu a uvedl, že zúčastněný nepožádal o povolení ani předem neinformoval svůj útvar o své nepřítomnosti.

Profesní kariéra úředníka

1. Výběrové řízení

Ve výše uvedeném rozsudku *Bennett a další v. OHIM* upřesnil Soud pro veřejnou službu poté, co připomněl, že z judikatury vyplývá, že v zájmu služby může být po uchazeči ve výběrovém řízení požadováno, aby v určitých jazycích Unie disponoval konkrétními jazykovými znalostmi, že v rámci vnitřního fungování orgánů by zcela pluralitní jazykový systém vyvolal velké organizační obtíže a byl by ekonomicky náročný. Řádné fungování orgánů a institucí Unie, obzvláště pokud dotyčná instituce disponuje omezenými zdroji, může objektivně odůvodnit omezený výběr jazyků pro vnitřní komunikaci, a tudíž jazyků, v nichž probíhají testy výběrového řízení.

Ve věci, v níž byl vydán rozsudek ze dne 17. listopadu 2009, *Di Prospero v. Komise* (F-99/08*), byla před Soudem pro veřejnou službu s poukazem na čl. 27 první pododstavec služebního řádu, který uvádí, že „[p]řijímání se řídí potřebou orgánu zajistit si služby úředníků s nejvyšší úrovní způsobilosti, výkonnosti a bezúhonnosti, vybraných na co nejširším zeměpisném základě [...]“, vznesena námitka protiprávnosti ustanovení oznámení o otevřeném výběrovém řízení, které stanovilo, že se testy u několika otevřených výběrových řízení mohou konat současně, a tudíž se uchazeči mohou přihlásit pouze do jednoho z těchto výběrových řízení. Soud pro veřejnou službu rozhodl, že je toto ustanovení neslučitelné s uvedeným ustanovením služebního řádu, a v důsledku toho zrušil rozhodnutí, kterým Evropský úřad pro výběr personálu (EPSO) zamítl kandidaturu žalobkyně v jednom ze dvou otevřených výběrových řízení, do kterého se přihlásila.

2. Postupy pro jmenování

Soud pro veřejnou službu rozhodoval o skupině tří žalob podaných žalobci, kteří napadli rozhodnutí, jimiž byla zamítnuta jejich žádost o volné pracovní místo vedoucího zastoupení Komise Evropských společenství v Aténách. Třemi rozsudky ze dne 2. dubna 2009, *Menidiatis v. Komise* (F-128/07*), *Yannoussis v. Komise* (F-143/07) a *Kremlis v. Komise* (F-129/07) vyhověl Soud pro veřejnou službu žalobnímu důvodu žalobců vycházejícímu z protiprávnosti řízení o dočasném přidělení, které je upraveno v čl. 37 prvním pododstavci písm. a) druhé odrážce služebního řádu, a napadená rozhodnutí zrušil. Konkrétně rozhodl, že „politická a citlivá povaha“ funkcí vykonávaných vedoucími zastoupení Komise nemůže jako taková stačit k odůvodnění dočasného přidělení úředníka u člena Komise. Takový výklad čl. 37 prvního pododstavce písm. a) druhé odrážky služebního řádu by umožňoval dočasné přidělení u uvedených členů všem úředníkům vykonávajícím „politické a citlivé“ funkce v orgánu, které obvykle přísluší středním a vedoucím zaměstnancům, a zasahoval by tak do samotné struktury evropské veřejné služby, jak je upravena v článku 35 služebního řádu, což by zejména zpochybnilo přehlednost hierarchických vztahů.

V rozsudku ze dne 6. května 2009, *Campos Valls v. Rada* (F-39/07*) bylo upřesněno, že v rámci přezkumu postupu pro jmenování nemůže být kvalifikace požadovaná v oznámení o volném místě vykládána nezávisle na popisu pracovní náplně uvedené v daném oznámení.

Příjmy a sociální zabezpečení úředníků

Ve věci, v níž byl vydán rozsudek ze dne 28. dubna 2009, *Balieu-Steinmetz a Noworyta v. Parlament* (F-115/07), napadly žalobkyně zaměstnané v telefonní ústředně u Soudu pro veřejnou službu rozhodnutí Parlamentu, kterým jim byla odmítnuta úhrada paušální náhrady za práci přesčas. Žalobkyně uplatnily žalobní důvod vycházející z porušení zásady rovného zacházení a tvrdily, že jejich kolegové, kteří nastoupili do služby před 1. květnem 2004, tuto náhradu nadále pobírají. Parlament na svoji obranu jednak uvedl judikaturu, podle níž nikdo nemůže ve svůj prospěch uplatňovat protiprávnost, k níž došlo ve prospěch jiné osoby, a jednak skutečnost, že úhrada paušální náhrady kolegům žalobkyň byla protiprávní. Soud pro veřejnou službu poté, co připomněl, že zajisté platí, že nikdo nemůže ve svůj prospěch uplatňovat protiprávnost, k níž došlo ve prospěch jiné osoby, nicméně učinil závěr, že v projednávaném případě Parlament nemohl dostatečně prokázat, že platba paušální náhrady za práci přesčas kolegům žalobkyň postrádala právní základ. Soud pro veřejnou službu proto zrušil napadená rozhodnutí. Pracovní podmínky v telefonní ústředně Parlamentu byly ostatně předmětem rozsudku ze dne 18. května 2009, *De Smedt a další v. Parlament* (F-66/08), týkajícího se v zásadě pojmu „práce na směny“ ve smyslu článku 56a služebního řádu.

Disciplinární řád

Ve výše uvedeném rozsudku *Wenig v. Komise* bylo upřesněno, že soudní přezkum v oblasti opodstatněnosti dočasného zproštění výkonu služby může být pouze velmi omezený, a to s ohledem na dočasnou povahu takového opatření. Soud se tedy musí omezit na přezkum toho, zda je tvrzení závažného pochybení dostatečně pravděpodobné a zda není zjevně neopodstatněné. Soud pro veřejnou službu měl za to, že tomu tak v projednávaném případě bylo.

Pracovní řád ostatních zaměstnanců

1. Přijímání smluvních zaměstnanců

V rozsudku ze dne 29. září 2009, *Aparicio a další v. Komise* (F-20/08, F-34/08 a F-75/08*) Soud pro veřejnou službu, kterému byl předložen zejména žalobní důvod vycházející z protiprávnosti verbálního a numerického testu uloženého při přijímání smluvních zaměstnanců, konstatoval, že Komise a EPSO při výkonu svých pravomocí nepřekročily v projednávaném případě meze svého širokého prostoru pro uvážení, když se rozhodly uspořádat test verbálního a numerického uvažování, kterému přisoudily vyřazovací povahu a kterému podrobily smluvní zaměstnance, kteří již vykonávali své funkce.

2. Rozhodnutí Komise ze dne 28. dubna 2004 o maximální délce zaměstnávání dočasných zaměstnanců ve službách Komise

V rozsudku ze dne 29. ledna 2009, *Petrilli v. Komise* (F-98/07, proti kterému byl podán kasační opravný prostředek k Tribunálu Evropské unie), bylo uvedeno, že orgán nemůže, aniž by porušil čl. 88 první pododstavec PŘOZ, obecně a neadresně, a to zejména všeobecnými prováděcími předpisy nebo vnitřním rozhodnutím s obecnou působností, omezovat maximální možnou délku trvání pracovního poměru smluvních zaměstnanců podle článku 3b PŘOZ, tak jak je stanovena samotným zákonodárcem. Orgány totiž nemají pravomoc zrušit výslovné pravidlo služebního řádu nebo uvedeného pracovního řádu prostřednictvím prováděcího předpisu, vyjma výslovného zmocnění v tomto smyslu. V projednávaném případě Soud pro veřejnou službu konstatoval, že rozhodnutí Komise, kterým se omezuje celková délka, po níž zaměstnanec poskytuje své služby, na šest let, je protiprávním omezením působnosti čl. 88 prvního pododstavce PŘOZ, který umožňuje, aby orgán oprávněný ke jmenování uzavíral a obnovoval smlouvy pomocných smluvních zaměstnanců na maximální dobu tří let. V tomto ohledu vychází z konstatování, že pomocný smluvní zaměstnanec mohl být již dříve zaměstnán z jiného titulu po období, které zkracuje v důsledku nabytí účinnosti napadeného rozhodnutí dobu, po kterou smí být za běžných okolností zaměstnán, na méně než tři roky.

3. Pomocní smluvní zaměstnanci

Ve výše uvedeném rozsudku *Adjemian a další v. Komise* bylo rozhodnuto, že každé pracovní místo pomocného smluvního zaměstnance musí uspokojit dočasné nebo občasně potřeby. V rámci efektivní správy je pro každé generální ředitelství nevyhnutelné, že se takové potřeby opakují, zejména z toho důvodu, že úředníci nejsou k dispozici, z důvodu nárůstu práce vlivem okolností nebo potřeby obklopit se příležitostně osobami, které mají konkrétní kvalifikaci nebo znalosti. Tyto okolnosti představují objektivní důvody, které odůvodňují jak omezenou dobu trvání smluv pomocných smluvních zaměstnanců, tak obnovení jejich smluv, je-li to zapotřebí.

4. Pomocní zaměstnanci po dobu zasedání Evropského parlamentu

Ve výše uvedeném rozsudku *Aayhan a další v. Parlament* rozhodl Soud pro veřejnou službu poté, co vyložil článek 78 PŘOZ s ohledem na rámcovou dohodu o pracovních poměrech na dobu určitou, uzavřenou dne 18. března 1999, jež je obsažena v příloze směrnice 1999/70 o rámcové dohodě o pracovních poměrech na dobu určitou uzavřené mezi organizacemi UNICE, CEEP a EKOS, že občasné a značně zvýšené potřeby v oblasti lidských zdrojů pouze po dobu trvání zasedání Parlamentu představují „objektivní důvody“ ve smyslu ustanovení 5 bodu 1 písm. a) uvedené rámcové dohody, které mohou ospravedlnit použití po sobě jdoucích pracovních smluv pomocných zaměstnanců na dobu určitou, obnovovaných při příležitosti konání každého parlamentního zasedání, jaké jsou uvedeny v článku 78 PŘOZ, až do 1. ledna 2007. I když byly tyto potřeby předvídatelné, nárůst činnosti nebyl nicméně trvalý a stálý.

III. Náklady řízení a soudní výdaje

1. Určení výše nákladů řízení

V usnesení ze dne 10. listopadu 2009, *X v. Parlament* (F-14/08 DEP) vyhověl Soud pro veřejnou službu návrhu žalobce směřujícímu k tomu, aby bylo žalovanému uložena povinnost zaplatit úroky z prodlení s placením částky nákladů řízení, kterou měl uhradit, a to ode dne vyhlášení usnesení o určení výše nákladů řízení, přičemž příslušná výše úroků se vypočte na základě sazby stanovené Evropskou centrální bankou pro hlavní operace refinancování, použitelné pro dotčené období, zvýšené o dva body; nepřekročí-li výši požadovanou žalobcem.

2. Soudní výdaje

V usnesení ze dne 7. října 2009, *Marcuccio v. Komise* (F-3/08) Soud pro veřejnou službu poprvé použil článek 94 svého jednacího řádu, který stanoví, že vynaložil-li Soud náklady, kterým bylo možno předejít, zejména má-li žaloba zjevně zneužívající charakter, může účastníku řízení, který je způsobil, uložit jejich úplnou nebo částečnou náhradu, aniž by výše této náhrady mohla přesáhnout částku 2000 eur.

Je třeba poznamenat, že ve věci, v níž byl vydán rozsudek ze dne 30. listopadu 2009, *Voslamber v. Komise* (F-86/08), bylo Soudu pro veřejnou službu předloženo návrhové žádání žalovaného orgánu směřující k tomu, aby byla žalobci uložena náhrada části soudních výdajů na základě článku 94 jednacího řádu. Soud pro veřejnou službu prohlásil uvedené návrhové žádání za nepřipustné a upřesnil, že možnost stanovená uvedeným ustanovením je pravomocí soudu.

IV. Řízení o předběžném opatření

Jediné usnesení o předběžném opatření vydané v roce 2009, které stojí za zmínku, je usnesení předsedy Soudu pro veřejnou službu (usnesení ze dne 18. prosince 2009, *U v. Parlament*, F-92/09 R), a to z důvodu, že soudce určený pro rozhodování o předběžných opatřeních tímto usnesením poprvé nařídil odklad vykonatelnosti rozhodnutí orgánu. V projednávaném případě byl žalobce propuštěn postupem stanoveným v článku 51 služebního řádu, který se týká případu nezpůsobilosti úředníků, a žádal o odklad vykonatelnosti rozhodnutí o svém propuštění. Pokud jde o podmínku týkající se naléhavosti, předseda Soudu pro veřejnou službu konstatoval, že žalobce nedisponoval peněžitou částkou, která by mu za běžných okolností

umožnila nést všechny výdaje potřebné k uspokojení jeho základních potřeb až do doby, kdy bude rozhodnuto v hlavním řízení. Vnitrostátní orgány státu žalobce mu totiž odmítly přiznat podporu v nezaměstnanosti a krom toho nebylo pravděpodobné, že by žalobce byl s to rychle najít nové zaměstnání, s ohledem na poruchy osobnosti, které se u něj patrně projevovaly. Pokud jde o podmínku týkající se *fumus boni iuris*, předseda Soudu pro veřejnou službu konstatoval, že bylo *prima facie* zřejmé, že žalovaný orgán, pokud jde o žalobce, nepodnikl veškeré kroky, které pro něj vyplývají z jeho povinnosti jednat s náležitou péčí, aby tak rozptýlil pochybnosti ohledně možné souvislosti mezi obtížemi v zaměstnání dotčené osoby a stavem jejího duševního zdraví. Konečně, pokud jde o zvážení dotčených zájmů, předseda Soudu pro veřejnou službu konstatoval, že i kdyby obnovení pracovního poměru žalobce mohlo mít negativní vliv na organizaci útvarů Parlamentu, přísluší Parlamentu, aby posoudil možnost výzvy k nástupu na dovolenou na základě čl. 59 odst. 5 služebního řádu.